

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdu a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **Ing. M. K.**, zastoupen Mgr. Jakubem Hajdučíkem, advokátem se sídlem Sluneční náměstí 2588/14, Praha 5, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 11. 8. 2021, č. j. 57 Af 5/2021-27,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I.

Průběh dosavadního řízení

[1] Rozhodnutím Finančního úřadu pro Jihočeský kraj ze dne 2. 9. 2020, č. j. 1954204/20/2211-50523-305320, byla zamítnuta námitka, již žalobce brojil proti nepředepsání úroku z neoprávněného jednání správce daně podle § 254 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), ve znění účinném do 31. 12. 2020. K předepsání úroku mělo podle žalobce dojít v důsledku rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 29. 6. 2020, č. j. 51 Af 3/2019-44, jímž bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 1. 2019, č. j. 2377/19/5300-21441-712599, a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Uvedeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil dodatečné platební výměry správce daně na daň z přidané hodnoty.

[2] Žalobce podal dne 7. 9. 2020 proti rozhodnutí správce daně ze dne 2. 9. 2020, č. j. 1954204/20/2211-50523-305320, o zamítnutí námítky odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 8. 3. 2021, č. j. 8456/21/5100-41456-711233, zamítl a rozhodnutí správce daně potvrdil. Podle žalovaného nebyly dány důvody k předepsání požadovaného

úroku, neboť zrušujícím rozsudkem krajského soudu došlo pouze ke zrušení odvolacího rozhodnutí, dodatečné platební výměry však zrušeny ani změněny nebyly.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného ke krajskému soudu žalobu, kde namítal, že žalovaný dnem 1. 1. 2021 ztratil funkční příslušnost k rozhodování o odvolání proti rozhodnutí o námitce, neboť od tohoto dne byla zákonem č. 283/2020 Sb., kterým se mění zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony (dále jen „zákon č. 283/2020 Sb.“), zrušena možnost se proti rozhodnutí o námitce odvolat. Žalobce odkázal na bod 12 přechodných ustanovení této novely, dle něhož je na řízení a jiné postupy související s uplatněním úroků třeba aplikovat novou právní úpravu. Výjimka z tohoto pravidla obsažená v bodě 6 přechodných ustanovení se podle žalobce uplatnit neměla, neboť řízení o námitce skončilo oznámením rozhodnutí o námitce. Žalobce připustil, že jeho úvaha je v rozporu s důvodovou zprávou, ovšem upozornil, že nedostatky textu zákona nelze odstraňovat poukazem na záměr zákonodárce. Podle žalobce jeho odvolání mělo být posouzeno jako námitka podle § 159 daňového řádu ve znění účinném od 1. 1. 2021. Dále žalobce uvedl své věcné námitky proti rozhodnutí žalovaného o odvolání, vzhledem k rozsahu kasační stížnosti však již tyto námitky nejsou pro projednávanou věc relevantní.

[4] Krajský soud po shrnutí procesního vývoje a relevantních ustanovení konstatoval, že řízení o námitce bylo zahájeno podle daňového řádu ve znění účinném do 31. 12. 2020, podle něhož bylo možné podat proti rozhodnutí o námitce odvolání (což žalobce učinil). Krajský soud uvedl, že považuje za správný postup žalovaného, který s odkazem na bod 6 přechodných ustanovení zákona č. 283/2020 Sb. dokončil řízení podle daňového řádu ve znění účinném do 31. 12. 2020. Řízení o námitce totiž bylo zahájeno podáním námítky dne 27. 7. 2020 a ke dni 1. 1. 2021 nebylo pravomocně skončeno (k jeho skončení došlo až rozhodnutím o odvolání ze dne 8. 3. 2021).

[5] Podle krajského soudu neměl být aplikován bod 12 přechodných ustanovení, neboť ten se vztahuje pouze na případy, kdy k zahájení řízení o námitce dojde až za účinnosti nové právní úpravy, jež nepřipouští možnost podat proti námitce odvolání. V případě žalobce však šlo o řízení započaté a v roce 2020 neskončené. Krajský soud rovněž upozornil, že postup dle bodu 12 přechodných ustanovení by byl nelogický, neboť odvolání žalobce nemohlo být v žádném případě posouzeno jako námitka.

[6] Krajský soud dále vypořádal námitky směřující proti závěru žalovaného, že ke vzniku úroku z neoprávněného jednání správce daně nedošlo, vzhledem k obsahu kasační stížnosti však není nutné tuto část rozsudku rekapitulovat. Jelikož krajský soud neshledal žádnou ze žalobních námitek důvodnou, podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), žalobu zamítl.

II.

Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[7] Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, a to z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[8] Stěžovatel předně opakuje svou žalobní argumentaci, dle níž měl žalovaný aplikovat bod 12 přechodných ustanovení zákona č. 283/2020 Sb., nikoli bod 6. Podle stěžovatele řízení o námitce skončilo oznámením rozhodnutí o námitce. Přechodné ustanovení obsažené v bodě 6 podle stěžovatele výslovně nedopadá na řízení o odvolání podle § 254

pokračování

odst. 5 daňového řádu ve znění účinném do 31. 12. 2020, neboť toto odvolací řízení počíná podáním odvolání a končí oznámením rozhodnutí o odvolání. Stěžovatel je toho názoru, že krajský soud si „spletl, co je řízením o námitce a co je odvolací řízení proti rozhodnutí o námitce“.

[9] Dále stěžovatel obsáhle cituje usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2019, č. j. 1 Afs 271/2016-53, publ. pod č. 3873/2019 Sb. NSS (všechna zde zmiňovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná též na www.nssoud.cz), kde rozšířený senát citoval důvodovou zprávu k vládnímu návrhu zákonného opatření senátu č. 344/2013 Sb., o změně daňových zákonů v souvislosti s rekodifikací soukromého práva a o změně některých zákonů, podle níž „[r]ozdíl mezi námitkou a odvoláním tkví zejména v tom, že o námitce rozhoduje prvostupňový správce daně“. Z toho stěžovatel vyvozuje, že odvolací řízení proti rozhodnutí o námitce není řízením o námitce, protože v něm nerozhoduje prvostupňový správce daně. Z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2014, č. j. 7 Afs 57/2011-1234, publ. pod č. 3125/2014 Sb. NSS, pak stěžovatel dovozuje, že odvolací řízení není pokračováním prvostupňového řízení.

[10] Podle stěžovatele mělo být odvolací řízení zahájené před 31. 12. 2020 po 1. 1. 2021 dokončeno podle daňového řádu ve znění účinném od 1. 1. 2021, které ale odvolací řízení proti námitce vůbec neupravuje. Podané odvolání tedy mělo být posouzeno jako námitka podle § 159 daňového řádu ve znění účinném od 1. 1. 2021.

[11] Stěžovatel dále tvrdí, že o úroku podle § 254 daňového řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2020, se nevzdávalo standardní rozhodnutí (příp. toto rozhodnutí má podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2020, č. j. 1 Afs 74/2019-23, pouze deklaratorní význam). Z toho stěžovatel dovozuje, že odvolací řízení je pouze „procesním nadstandardem“. Stěžovatel odkazuje rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2015, č. j. 2 Afs 234/2014-43, publ. pod č. 3290/2015 Sb. NSS, dle něhož rozhodnutí o výši úroku není nutným předpokladem pro vznik práva (a nezbytné není ani námitkové řízení podle § 254 odst. 5 ve spojení s § 159 daňového řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2020). Vzhledem k uvedenému stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[12] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že námitky stěžovatele považuje za nesmyslné až absurdní. Stěžovatel totiž odmítá postup, který mu poskytuje největší možnou ochranu práv v podobě zachování práva na vyřízení odvolání podaného dle předchozí právní úpravy, namísto toho se domáhá toho, aby odvolací řízení bylo ukončeno a aby podané odvolání bylo posouzeno jako námitka, ačkoli o jeho námitce již bylo rozhodnuto.

[13] Podle žalovaného nebyla jeho kompetence vést odvolací řízení podle § 109 a násl. daňového řádu a § 7 písm. a) zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů, nijak dotčena. Žalovaný připomíná, že řízení o námitce bylo zahájeno dne 27. 7. 2020, tedy před změnou právní úpravy účinné do 31. 12. 2020, která připouštěla odvolání proti rozhodnutí o námitce (to stěžovatel podal dne 7. 9. 2020). Žalovaný se plně ztotožňuje s názorem krajského soudu, že bod 12 přechodných ustanovení nelze na projednávanou věc aplikovat, neboť řízení o námitce bylo zahájeno (a nebylo pravomocně skončeno) před 31. 12. 2020.

[14] Žalovaný dále podotýká, že stěžovatelův požadavek na posouzení odvolání jako námitky dle § 159 daňového řádu ve znění účinném od 1. 1. 2021 nemá žádný zákonný podklad. O námitce stěžovatele již totiž bylo jednou rozhodnuto, nemůže tedy podat tutéž námitku znovu (tomu brání překážka věci rozhodnuté). Podle žalovaného stěžovateli dokončení odvolacího řízení poskytovalo nejvyšší možnou ochranu (zvláště v porovnání s jím prosazovaným postupem, dle něhož měl správce daně prvního stupně opětovně rozhodovat o námitce, kterou již jednou zamítl).

[15] Podle žalovaného naopak bylo namístě aplikovat bod 6 přechodných ustanovení, neboť právě ten v souladu s principem právní jistoty zajišťuje možnost vyřízení již podaného opravného prostředku. Na tato řízení je nutné aplikovat daňový řád ve znění účinném do 31. 12. 2020, tedy připustit možnost podat odvolání proti rozhodnutí o námitce. Na podporu této argumentace žalovaný cituje důvodovou zprávu k zákonu č. 283/2020 Sb. a připomíná, že důvodová zpráva odráží úmysl zákonodárce, nelze ji tedy bez dalšího pominout.

[16] Žalovaný zdůrazňuje, že pro otázku ukončení řízení o námitce není relevantní rozlišení na řízení před správcem daně prvního stupně a řízení odvolací, ale stěžejní význam má okamžik právní moci rozhodnutí o námitce. Teprve pravomocným skončením řízení je totiž věc rozhodnuta konečně a závazně. Nelze proto přisvědčit argumentaci stěžovatele, že řízení o námitce skončilo oznámením rozhodnutí o námitce, neboť proti tomuto rozhodnutí bylo podáno odvolání (stěžovatel sám tedy měl zájem, aby řízení nebylo definitivně skončeno a očekával, že o jeho odvolání bude rozhodnuto). Rozhodnutí o námitce nabylo právní moci až oznámením rozhodnutí o odvolání dne 9. 3. 2021, k 1. 1. 2021 tedy nebylo skončeno, byly tudíž naplněny podmínky pro aplikaci bodu 6 přechodných ustanovení k zákonu č. 283/2020 Sb.

[17] Stěžovatelem citované judikáty se podle žalovaného mýlí s argumentací krajského soudu i žalovaného, neboť se soustředí pouze na prokázání rozdílu mezi řízením o námitce a odvolacím řízením. Žalovaný ani krajský soud neztotožňovali odvolací řízení s řízením o námitce, žalovaný však zdůrazňuje provázanost a komplexnost těchto řízení. Odvolací řízení ve stěžovatelově případě navazovalo na řízení o námitce, v důsledku čehož nemohlo dojít k pravomocnému ukončení řízení o námitce před skončením odvolacího řízení. Vzhledem k uvedenému žalovaný navrhuje, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

III.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[18] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté soud přistoupil k přezkoumání napadeného rozsudku v mezích rozsahu kasační stížnosti a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[19] Podle § 159 odst. 1 daňového řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2020, „[p]roti úkonu správce daně při placení daní, nejde-li o rozhodnutí, u kterého zákon připouští podání odvolání,

pokračování

může osoba zúčastněná na správě daní uplatnit námitku ve lhůtě 30 dnů ode dne, kdy se o úkonu dozvěděla“.

[20] Podle § 159 odst. 1 daňového řádu, ve znění účinném od 1. 1. 2021, „[p]roti úkonu správce daně při placení daní, nejde-li o rozhodnutí, u kterého zákon připouští podání odvolání, může osoba zúčastněná na správě daní uplatnit námitku ve lhůtě 30 dnů ode dne, kdy se o úkonu dozvěděla. Vyrozmívá-li správce daně osobu zúčastněnou na správě daní o úkonu při placení daní, proti němuž lze uplatnit námitku, poučí ji současně o možnosti jejího uplatnění.“.

[21] Podle § 159 odst. 4 daňového řádu „[v] řízení o námitce se použije obdobně § 111 odst. 5 a § 112. Proti rozhodnutí o námitce nelze uplatnit opravné prostředky“.

[22] Podle § 254 odst. 5 daňového řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2020, „[p]roti postupu správce daně podle odstavců 1 až 4 je daňový subjekt oprávněn uplatnit námitku podle § 159; proti rozhodnutí o této námitce se lze odvolat“.

[23] Podle § 251a odst. 4 daňového řádu, ve znění účinném od 1. 1. 2021, „[p]roti postupu správce daně v souvislosti s předepsáním a vyplacením úroku je daňový subjekt oprávněn uplatnit námitku“.

[24] Z citovaných ustanovení daňového řádu vyplývá (a mezi stranami je nesporné), že proti postupu správce daně při předepisování úroku bylo možné podat námitku jak za přechodí právní úpravy (do 31. 12. 2020), tak i po změně daňového řádu účinné od 1. 1. 2021. Stěžovatel i žalovaný se shodnou rovněž na tom, že do 31. 12. 2020 bylo možné podat proti rozhodnutí o námitce podle § 254 odst. 5 daňového řádu odvolání, od 1. 1. 2021 však daňový řád již tuto možnost nepřipouští. Spornou otázkou však zůstává aplikace přechodných ustanovení.

[25] Podle čl. II bodu 12 zákona č. 283/2020 Sb. „[n]a řízení a jiné postupy související s uplatněním úroků podle zákona č. 280/2009 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona použije zákon č. 280/2009 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona“.

[26] Podle čl. II bodu 6 zákona č. 283/2020 Sb. „[ř]ízení o námitce, které bylo zahájeno přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle zákona č. 280/2009 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona“.

[27] Podle stěžovatele řízení o námitce končí oznámením rozhodnutí o námitce, nelze tudíž na projednávanou věc použít bod 6 přechodných ustanovení. Naopak podle žalovaného a krajského soudu se tento bod přechodných ustanovení na projednávanou věc vztahuje, neboť řízení o námitce končí až právní mocí rozhodnutí o námitce, v případě podání odvolání (jako tomu bylo i v projednávané věci) tedy až oznámením rozhodnutí o odvolání.

[28] Stěžovatel odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, z nichž některá hovoří o rozdílech mezi odvoláním a námitkou, ovšem jejich závěry vytrhává z kontextu a nezohledňuje, že v nich jde o diametrálně odlišné věci. Ani jedno z těchto rozhodnutí Nejvyššího správního soudu se totiž nezabývá tím, kdy končí řízení, resp. jestli lze odvolací řízení považovat za součást řízení zahájeného před správcem daně prvního stupně (v němž bylo vydáno rozhodnutí, proti němuž je podáno odvolání). V usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2019, č. j. 1 Afs 271/2016-53, šlo pouze o to, zda se proti exekučnímu příkazu podává odvolání, nebo námitka (jednalo se tedy o rozlišení

dvou různých způsobů obrany proti určitému úkonu správce daně, nikoli o procesní vývoj jednoho případu, kdy by proti rozhodnutí o námitce bylo podáno odvolání). Lze rovněž poznamenat, že ač stěžovatel brojí proti použití důvodové zprávy za účelem výkladu zákona č. 283/2020 Sb., citace usnesení rozšířeného senátu ze dne 19. 2. 2019, č. j. 1 Afs 271/2016-53, představuje z velké části právě citaci důvodové zprávy (v daném případě konkrétně důvodové zprávy k zákonnému opatření senátu č. 344/2013 Sb., senátní tisk 184, deváté funkční období, 2012-2014, Senát Parlamentu ČR). Ani z této důvodové zprávy však nikterak nevyplývají závěry dovozované stěžovatelem, neboť i její argumentace se týká důvodů pro nahrazení odvolacího řízení řízením o námitce v případě exekučního příkazu.

[29] Usnesení rozšířeného senátu ze dne 24. 6. 2014, č. j. 7 Afs 57/2011-1234, se dokonce vůbec netýká odvolání podaného při správě daní, ale rozkladu proti rozhodnutí o pokutě v oblasti hospodářské soutěže (nadto se zabývá výkladem specifického pojmu „*poslední ukončené účetní období*“, který měl význam pouze v kontextu zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, ve znění účinném do 31. 8. 2009). Z citované pasáže, která v zásadě pouze shrnuje apelační princip u rozkladu, pak navíc nikterak nevyplývá závěr, který vyvozuje stěžovatel („*odvolací řízení není pokračováním prvostupňového řízení*“). Pro zodpovězení otázky, zda je odvolací řízení proti rozhodnutí o námitce součástí řízení o námitce, je pak zcela irelevantní posouzení, zda má rozhodnutí o námitce deklaratorní, nebo konstitutivní charakter či zda je vydání tohoto rozhodnutí nezbytným předpokladem pro vznik práva na úrok nebo nutnou podmínkou pro podání správní žaloby. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že odvolací řízení není žádným „*procesním nadstandardem*“, jak dovozuje stěžovatel, ale daňový subjekt, který podal přípustné odvolání se všemi náležitostmi, má nárok na jeho vyřízení podle § 113 odst. 1 daňového řádu či § 116 odst. 1 daňového řádu (pokud nedojde k nějaké zákonem předvídané překážce, např. zpětvzetí odvolání či uplynutí lhůty pro stanovení daně).

[30] Z výše uvedeného vyplývá, že stěžovatel nepředestřel jediný validní argument, proč by mělo být za skončení řízení o námitce považováno oznámení prvostupňového rozhodnutí o námitce, přestože proti němu bylo podáno včasné a v té době přípustné odvolání (a prvostupňové rozhodnutí tudíž nenabývalo právní moci). Nejvyšší správní soud naopak ve své judikatuře opakovaně konstatoval, že daňové řízení tvoří v zásadě jeden celek od jeho zahájení až do právní moci konečného rozhodnutí (viz např. rozsudky ze dne 17. 6. 2010, č. j. 1 Afs 42/2010-52, a ze dne 28. 5. 2013, č. j. 2 Afs 77/2012-21, publ. pod č. 2895/2013 Sb. NSS, či již za účinnosti stávajícího daňového řádu rozsudek ze dne 25. 6. 2015, č. j. 6 Afs 30/2015-70). Této koncepci odpovídá rovněž to, že žalovaný jakožto nadřízený orgán je oprávněn přihlídnout i k okolnostem v odvolání neuplatněným (§ 114 odst. 3 daňového řádu), příp. provést dokazování nebo jeho provedení uložit správci daně (§ 115 odst. 1 daňového řádu). Pokud tedy daňový řád do 31. 12. 2020 v § 254 odst. 5 připouštěl možnost podat odvolání, pak řízení o námitce nemohlo skončit oznámením prvostupňového rozhodnutí. Toto (jediné) řízení probíhalo ve dvou instancích a skončilo až okamžikem doručení rozhodnutí o odvolání.

[31] V projednávané věci bylo řízení o námitce zahájeno jejím podáním dne 27. 7. 2020 (resp. podáním „*žádosti o přiznání úroku*“, kterou správce daně dle jejího obsahu posoudil jako námitku proti jeho postupu) a ke dni 1. 1. 2021 nebylo pravomocně ukončeno, byla tedy naplněna dispozice normy obsažené v čl. II bodě 6 zákona č. 283/2020 Sb. Řízení o námitce, toho času ve stádiu řízení odvolacího, tedy mělo být dokončeno podle daňového řádu ve znění účinném do 31. 12. 2020.

pokračování

[32] Výše uvedený výklad potvrzuje rovněž důvodová zpráva k zákonu č. 283/2020 Sb. (sněmovní tisk 841/0, 8. volební období, 2017-2021, digitální repozitář Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR), podle níž zvolené řešení zachovává v již běžících řízeních vzniklá či legitimně předpokládaná práva. Stěžovatel argumentaci důvodovou zprávou odmítá s tím, že nemůže překonat nedostatek textu zákona. Jak však vyplývá již z výše uvedeného, Nejvyšší správní soud v textu zákona žádný nedostatek nenalezl. Jediným možným výkladem přechodných ustanovení k zákonu č. 283/2020 Sb. je ten, který provedl v projednávané věci žalovaný a potvrdil krajský soud, tedy dokončení řízení o námitce podle daňového řádu ve znění účinném do 31. 12. 2020.

[33] Nad rámec nutného odůvodnění Nejvyšší správní soud poznamenává, že se ztotožňuje s žalovaným rovněž v tom, že postup stěžovatele se jeví jako absurdní. Stěžovatel se totiž domáhá odeprání práva, které mu bylo přechodným ustanovením nad rámec nové právní úpravy zachováno, ve věci samé však úspěšný nebyl. Pokud by skutečně nebylo možné aplikovat na projednávaný případ čl. II bod 6 zákona č. 283/2020 Sb., pak by stěžovatelovo odvolání nebylo vůbec přípustné (§ 159 odst. 4 daňového řádu), zároveň by nemohlo být kvalifikováno ani jako námitka (jak požaduje stěžovatel), neboť o námitce v této věci již správce daně jednou rozhodl.

IV.

Závěr a náklady řízení

[34] Nejvyšší správní soud tedy neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[35] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, náleželo by mu tedy vůči neúspěšnému stěžovateli právo na náhradu nákladů, které v řízení důvodně vynaložil. Žalovanému však v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné administrativní činnosti nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 26. září 2023

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu